

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Μέσ' τῆ νεροποντῆ σὰν τὸ σπουργίτη
κι' ἀπὸ κυνήγι δρονέων κυνηγημένη
στὴν πόρτα σου ἀλησμόνητό μου σπίτι
κατέφυγα νὰ μπῶ, μὰ εἶναι κλεισμένη.

Πάνω στὰ πέτρινά σου σκαλοπάτια,
ποῦ ἔχει κεντήσει ἡ γλόη μ' ἀβροὴ κορνίζα
πρωτάνοιξα στὸ δρόμο ὄξω τὰ μάτια
καὶ τῶν βημάτων μου ἔκανα ἀρχή, ρίζα.

Ἄνοιξε πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου πάλι,
ὡς ἄνοιξες νὰ βγῶ τὸ βράδι ἐκεῖνο
ποῦταν μουχρὸ τὸ σούρουπο ἀνθογάλι
κι' ὁ πόθος μου δειλὸ ἀνοιγόταν κοῖνο.

Ξεπόρτισα, μοῦ φάνηκε ὅτι εὐῶδα
πολὸν ὁ ἀέρας τὸ μοιραῖο αὐτὸ βράδι
στὴν ἠδονὴ πὼς πέθαιναν τὰ ρόδα
καὶ κάτω μοῦ ὑποσχόνταν τὸ σκοτάδι.

Νὰ ξεπορτίσω μᾶφησες καὶ βγῆκα
χωρὶς νὰ μέμποδίσης νάπομείνω
κι' ἦταν μὰ πλάνη μόνο ἡ ψεύτρα γλύκα
καὶ γὼν πρὶν τὸ γνωρίσω ἤμουνα κοῖνο.

Χτυπῶ τὸ χτυπητήρι σου κι' ὁ ἦχος
βροντᾶ χωρὶς ἠχὼ κὰν νὰ γεννήση,
σιᾶμετρο ἐντὸς σου χάος σβυέται δίχως
μὰ περιέργεια «ποιός;» νὰ μὲ ρωτήση.

Πόρτα αὐστηρή, σκληρὴ σὰν μὰ παλάμη,
ποῦν ἀρνιέται σῆνα ἐπαίτη ἔλεημοσύνη,
ποιός νὰ μὴ μὲ γνωρίζεις σῆχει κάμει,
ποια ἀπόφαση ἀμετάκλητη σὲ κλείνει;

PITA N. ΜΠΟΥΜΗ